

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΥΠΕΡΜΕΤΡΟΥ ΣΤΟΡΓΗΣ.

ΠΡΟ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν ἔζη ἐν Ἀνδαλουσίᾳ τῆς Ἰσπανίας πατὴρ τοσοῦτον φιλόστοργος πρὸς τὸ μονογενὲς αὐτοῦ τέκνον, ὥστε οὐδέποτε ἀντέλεγεν αὐτῷ ἵνα μὴ ποσῶς τὸ λυπήσῃ. Τὸ δὲ τέκνον ἀνατρεφόμενον τοιοῦτῳ τρόπῳ κατήντησεν, προχωρούσης τῆς ἡλικίας του, νὰ ἐκπληρῇ ἀδυστάκτως πάσας τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τέλους μὴ εὐρίσκον ἱκανὴν τῶν παθῶν του τροφὴν ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ, ἐγκατέλειψεν αὐτὴν, οὐδ' ἠδυνήθη ὁ πατὴρ νὰ μάθῃ ποῦ τῆς γῆς μετέβη. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τινων ἐτῶν περιφεύων ὁ πατὴρ συνηντήθη μὲ συμμορίαν ληστῶν, οἵτινες ληστεύσαντες αὐτὸν, τὸν ἀπήγαγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς παρακειμένου ὄρους, ἐξ οὗ ἐσκόπουν νὰ κατακρημνίσωσιν αὐτὸν εἰς βαθύτατον βράθρον, ὥστε καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου ὁρῶν τὸν ἐπικείμενον τῆς ζωῆς του κίνδυνον, ἤρχισε νὰ θρηνῇ καὶ ὀδύρεται. Ἐν δὲ τῇ ἀμνησίᾳ αὐτοῦ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὀδηγοῦντος τὴν συμμορίαν ληστοῦ ἐπικαλούμενος τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ἄλλ' ὅποια ἢ ἐκπληξίς καὶ ἀγανάκτησις αὐτοῦ ὅτε ἐγνώρισεν ὅτι ὁ λήσταρχος οὗτος ἐστὶν ὁ αὐτοῦ υἱός! . . . Ἰὼ Θεέ μου, ἀνέκραξεν, τί βλέπουν οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ ἐγειρόμενος τεταραγμένος, ἠτένισεν τὸ βλέμμα μετ' ὀργῆς ἐπ' αὐτοῦ. Σὺ ἐδῶ; τῷ εἶπεν, σὺ ἐπὶ κεφαλῇ συμμορίας ληστῶν; . . . Ἄθλιε! . . . μὴ τάχα συνέλαβες καὶ τὴν καταχλόνιον ιδέαν νὰ γίνῃς πατροκτόνος; . . . Ὁ δὲ λήσταρχος μείνας ἀτάραχος εἰς τὴν θέσιν του — Ἐὰν, εἶπε, μὲ ὕψος ψυχρὸν καὶ ἀδιάφορον, ἔαν κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν ἐνῆργης ὡς ὤφειλες τὸ πατρικὸν πρὸς ἐμὲ καθῆκον, ἐπιτηρῶν τὴν διαγωγὴν μου καὶ τιμωρῶν τὰς παρεκτροπὰς μου, δὲν ἤθελα ἐξωκίλει τοσοῦτον καὶ νῦν βεβαίως ἤθελον εἶσθαι εὐδαίμων καὶ οὐχὶ ὅποιος εἶμαι κακοῦργος καὶ δυστυχής! Πλὴν σὺ μὴ ἐπιζητῶν ἢ τὴν ἀτομικὴν σου εὐχαρίστησιν καὶ τερπόμενος ἐκ τῶν παιδιῶν μου, οὐδὲν λογιζόμενος τὸ μέλλον μου, μὲ ἐγκατέλειψας εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν παθῶν μου, οὕτω διοικούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ μὴ δυνάμενος ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ νὰ κορέσω αὐτὰ, ἤναγκάσθην ὁρμεφύτως νὰ ἐγκαταλείψω αὐτὴν καὶ περιπλανώμενος ἔνθεν καθεῖθεν ἐξήτουν μάτην τὴν ἀναπαυσιν τῆς καρδίας, διότι ἀπὸ πλάνης εἰς πλάνην ὑπὸ τῶν παθῶν ὁρμώμενος ἀντὶ ἀναπαύσεως ἡ-

σθανόμην καθεκάστην ἔτι μείζονα ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν ψυχῆς! . . . Ὅθεν τῆς δυστυχίας καὶ ταραχῆς μου ταύτης σὺ εἶσαι ὁ αἷτιος . . . λάβε λοιπὸν τὴν ἀμοιβὴν τῶν πράξεών σου . . . Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς συνεταίρους του — Παιδιὰ τοῖς εἶπε, δός τε του νὰ πάγῃ κάτω, δὲν τοῦ ἀνήκει νὰ ζῇ. — Εἶπε καὶ ἐγένετο! . . . Δὲν παρῆλθον ὁμῶς δύο μῆνες μετὰ τὴν πατροκτονίαν καὶ ὁ κακοῦργος ἐφέρετο παρὰ τῆς ἀρμοδίου ἀρχῆς ἐπὶ τῆς λαϊμητόμου, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς θείας τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαιοσύνης. Πρὸ δὲ τῆς κατατομίας εἶπε τὰς τοῖς παριστώσιν. — Ἐκ τοῦ παραδείγματός μου, ἀδελφοί, μάθετε οἱ ἔχοντες τέκνα, ὅτι ὀφείλετε νὰ ἀνατρέφῃτε αὐτὰ μετ' αὐστηρότητος ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς.

I. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Τοῦ νὰ ᾔνει τις

ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΣ, ΜΟΝΟΧΕΙΡ ΚΑΙ ΧΩΛΟΣ.

ΟΙ ΟΝΟΜΑΣΑΝΤΕΣ τὸν κόσμον τοῦτον κοιλάδα θλίψεως, οὐδόλως ἀπέστησαν τῆς ἀληθείας, διότι ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος γεννηθῇ ἐπὶ τῆς γῆς ἀρχεται καὶ ὁ χρόνος τῶν ὀδυνῶν καὶ ἀλγηδόνων του· ἀλλ' ἐν τούτοις ποσάκις φαινόμεθα ἀχάριστοι πρὸς τὸν Πλάστην διὰ συμβεβηκότα ἅτινα ἡμεῖς μὲν ὡς τὰ μέγιστα τῶν δυστυχημάτων ὑπολαμβάνομεν, πράγματι ὅμως εἶναι σωτηριώδη ἡμῖν; Τὸ ἐπόμενον ἀραβικὸν διήγημα διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει τὰ πάντα νὰ ὑπομένῃ, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, διότι ἀγνοεῖ πρὸς ποῖον τέλος τὰ πάντα συμβαίνουσιν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ἐρήμου τῆς Ἀραβίας καὶ ἐκ τριῶν διαφορῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, τρεῖς ὁδοιπόροι ἐπεριπάτουν βραδέως, προσεγγίζοντες ἀλλήλους, μέχρις οὗ μικρὸν κατὰ μικρὸν εὐρέθησαν εἰς μικρὰν ἀλλήλων ἀπόστασιν. Ἐν πρώτοις ἡ ὑπόνοια μὴ εὐρεθῇ κατέναντι ἐχθροῦ συνεῖχεν ἕκαστον καὶ ἡ δυσπιστία ἠνάγκασε πάντας νὰ λάβωσι προφυλακτικὰ μέτρα, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ ἀντιστῶσι κατὰ τοῦ ὑποτιθεμένου ἐχθροῦ. Καὶ ὁ μὲν εἰς τῶν τριῶν ὁδοιπόρων ἐξάγει τῆς ζωῆς του καλῶς ἠχονημένον ξυρὸν, ὃν ἐκράτει κεκρυμμένον, ὁ δ' ἕτερος ἀναδιφῶν τὰς διπλὰς τοῦ καλύμματος του, λαμβάνει ἐξ αὐτοῦ ὀπήτιόν τι, ἐργαλεῖον τῶν σανδαλοποιῶν, ὁ τρίτος τέλος

ἐγείρει τὴν δεξιὰν χειρίδα τοῦ καὶ δεικνύει τὴν χεῖρα τοῦ κρατοῦσαν παμμεγέθη ραπτικὴν ψαλίδαν· καὶ οἱ τρεῖς δὲ, ὅπως εὐρεθῶσιν εἰς καλὴν ἀμυντικὴν θέσιν, ρίπτουσι τὰ βουρνούζια, ἅτινα ἐπροστάτουν τὰς κεφαλὰς τῶν κατὰ τοῦ καύσονος τοῦ ἡλίου καὶ κατὰ τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου. Ἀλλ' αἴφνης τότε οἱ τρεῖς ὁδοιπόροι ἀναγνωρίζουσιν ἀλλήλους, χαίρεινται διὰ τῆς αὐτῆς ἐκφράσεως τῆς χαρᾶς καὶ ρίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, ἐφ' ὅσον τοῦτο τοῖς ἦτον ἐφικτόν, διότι ὁ μὲν Ἀλῆς ὁ κουρεὺς ἦτο μονόφθαλμος, ὁ δὲ Βαλῆς ὁ βράπτης ἦν μονόχειρ καὶ τέλος Χαλῆλ ὁ σκανδαλοποιὸς ἦν χωλὸς τὸν ἕνα πόδα.

— Εὐτυχῆς, τρισευτυχῆς ἡ ἡμέρα ἥ τις μᾶς συνήνωσεν! ἀνέκραξεν ὁ μονόφθαλμος κουρεὺς. Ἐλθετε καὶ οἱ δύο ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ μέρους διὰ νὰ δύναμαι νὰ σᾶς βλέπω ἀμφοτέρους! Πᾶ! φίλτατε Βαλῆ, βλέπω ὅτι εἶσαι μονόχειρ, καὶ σὺ, Χαλῆλ, βλέπω ὅτι εἶσαι χωλός! Φεῦ! ἐγὼ εἶμαι μονόφθαλμος, ὡς βλέπετε. Πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς ἔχασα τὸν ἕνα ὀφθαλμόν μου, διὰ νὰ μοὶ διηγηθῇτε ἔπειτα καὶ σεῖς τὰ συμβάντα σας. Ἄς καθίσωμεν λοιπὸν διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον, καὶ ἀρχίζω ἐγὼ πρῶτος.

Καὶ καθισθέντων πάντων, Ἀλῆς ὁ μονόφθαλμος κουρεὺς ἤρχισε ταῦτα λέγων.

Γλωρίζετε ὅτι ἐγεννήθην κουρεὺς, οὐδεὶς εἰργάζετο κομψότερον ἐμοῦ εἰς ὅλην τὴν Βαβυλῶνα, οὐδεὶς ἐξύριζε καλλίτερόν μου. Μιᾶ λοιπὸν ἀποφράδι ἡμέρᾳ, πλούσιός τις τζελεπῆς εἰσέρχεται εἰς τὸν κουρεῖον μου καὶ ἀφιερεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ εἰς τὴν ἐπιτηδεύειντά μου. Ἀκονίζω τότε ἐγὼ τὸ καλλίτερον ξυράφιόν μου, καὶ ἀφοῦ ἐσκαπώνισα τὴν εὐγενῆ τοῦ κεφαλῆν ἀρχίζω τὸ ξύρισμα. Εἶχα ἤδη ξυρίσει τὸ ἥμισυ μέρος καὶ ἀρχίζει νὰ σκαπώνω τὸ ἕτερον ἥμισυ, ὅτε δὲν ἤξυρῶ πῶς τὰ φέρει ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ξυράφιόν μου ἐκβάλλει τὸν ὀφθαλμόν τοῦ πελάτου μου. Ὀργίζεται ἐκεῖνος, γίνεται μανιώδης, καὶ ἐν τῇ λύσει τοῦ με κτυπᾷ τόσον ἀπηνῶς εἰς τὸ πρόσωπον φωνάζων ὅτι τὸν ἐτύφλωσα, ὥστε ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ εὐρέθην μονόφθαλμος. Ἐκτοτε ὅλοι μου οἱ πελάται με ἀπεστράφησαν, ἰσχυρίζόμενοι ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐμπιστεύωνται τὰς κεφαλὰς τῶν εἰς ἕνα τυφλόν, καὶ οὕτω κατεστράφη. Ἦδη δὲ κατήντησα ἐπὶ τῆς, καὶ ὑπάγω εἰς Μέκκαν νὰ παρακαλέσω τὸν Προφήτην, ὅπως μοὶ ἐμπνεύσῃ μέσον τί δι' οὗ νὰ πορίζωμαι τὰ πρὸς τὸν ζῆν.

— Εἶσαι ὄντως ἀξιολύπητος, εἶπε Βαλῆς ὁ

μονόχειρ βράπτης. Τώρα ἄκουσε καὶ τὴν διήγησιν τῆς ἰδικῆς μου δυστυχίας. Ἡμέραν τινα ἦλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου ἐφένδης τις μονόφθαλμος, ὅστις μοὶ παρήγγειλε νὰ τῷ κατασκευάσω ἕν ἔνδυμα. Ὁ ἐφένδης αὐτὸς θὰ ἦτον ὑψηλῆς περιωπῆς, διότι τὸ ἔνδυμα, ὅπερ μοὶ παρήγγειλεν, ἦτον ἐκ πολυτιμοτάτου ὑφάσματος, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια φοροῦσιν εἰς τὸ σεράϊ. Ἐβαλα τὰ δυνατά μου διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν εὐγενῆ αὐτὸν πελάτην καὶ ὅταν τὸ ἔργον μου ἐτελείωσε, τὸ ἔφερα ἐγὼ ὁ ἴδιος πρὸς αὐτόν. Ἠθέλησε νὰ τὸ δοκιμάσῃ ἐμ' προσθέν μου, καὶ ἀφοῦ ἐφόρεσε τὴν μίαν χειρίδα, ἠθέλησε νὰ φορέσῃ καὶ τὴν ἄλλην· μόλις ὅμως ἡ χειρὶς εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ βραχίονος, καὶ ὁ ἐφένδης ἐξέπεμψεν ἀγρίας φωνάς, συνοδευόμενὰς μεθ' ὕβρεων καὶ μετὰ ραπισμάτων «Κακοῦργε! παληοράπτῃ! ἄφες εἰς τὴν χειρίδα μίαν βελόνην, ἡ ὅποια μοὶ κατετρύπησε τὸν βραχίονα!» Καὶ διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς τοῦ ἀρπάσας ἐν ῥόπαλον, δὲν με ἄφησε νὰ ἐξέλθω τοῦ οἴκου τοῦ παρ' ἀφοῦ μοῦ ἐσύντριψε τὸν ἕνα βραχίονα. Ἐκτοτε δὲν ἠδυνάμην νὰ βράπτω καὶ ἡ πελατεία μου ἀπεσύρθη. Τώρα λοιπὸν ὑπάγω εἰς Μέκκαν νὰ παρακαλέσω τὸν Μέγαν Προφήτην νὰ κάμῃ κλῆνὴν θαῦμα καὶ δι' ἐμέ.

— Τώρα πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἱστορίαν μου, εἶπε Χαλῆλ ὁ σκανδαλοποιός. Σκληρὰ εἶναι θεοαίως τὰ παθήματά σας, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἀλλ' ἀκούσατε καὶ τὸ ἰδικόν μου. Ὡς γνωρίζετε, ὅλη ἡ Βαβυλὼν ὑπεδύετο παρ' ἐμοί, τόσον τὰ ἐκ κιντρίνου δέρματος τοῦ Κουρδιστάν γεμενία μου ἦσαν περιζήτητα. Μιᾶ λοιπὸν ἡμέρᾳ εἰσέρχεται βένης τις εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, καὶ μοὶ τείνει τὸν εὐγενῆ τοῦ πόδα, παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνω ἐγὼ τὸ μέτρον. Ὅταν τὰ γεμενία τοῦ ἐτελείωσαν—καὶ τί γεμενία ἦσαν αὐθένταί μου ἐκεῖνα!—τὰ ἔφερα εἰς τὸν οἶκον τοῦ με τὴν σπουδὴν τοῦ καλλιτέχνου ἐκείνου, ὅστις μένει εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ. Ἀρχίζει νὰ ὑποδύεται τὸ ἐν καὶ θαυμάζει καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κατασκευῆς· ἀλλὰ τὸ ἕτερον γεμενὶ εἰσέρχεται δυσκολώτερον. Παρατηρῶ τότε τὸν βένην ὅτι ἔβλεπε με τὸν ἕνα μόνον ὀφθαλμόν, καὶ μετεχειρίζετο μίαν μόνην χεῖρα. «Κύριε, τῷ λέγω, κτυπήσατε ὀλίγον τὸν πόδα σας διὰ νὰ εἰσέλθῃ τὸ σκανδάλιον.» Ἰπήκουσεν ἐκεῖνος· ἀλλ' αἴφνης ἐκπέμπει κραυγὴν, ὡς ὁ πελάτης σου, Ἀλῆ, ὡς καὶ ὁ ἰδικός σου Βαλῆ. «Κατηραμένε, μοὶ λέγει, ἄφες ἐν καρφίον εἰς τὸ γεμενί.» καὶ ταῦτα

λέγων, μὲ ὠθεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρός του καὶ μὲ ῥίπτει ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἐγὼ πεσὼν, ἔμεινα ἡμιθανής, καὶ τινες διαβάται ἄραντές με, μὲ μετέφερον εἰς τὸν οἶκον μου. Ἐμεινα πολὺν χρόνον κλινήρης, καὶ ὅτε ἠγέρθην, ἤμην πλέον χωλός. Κατὰ τὴν ἀσθένειάν μου, οἱ πελάται μου ἀπεσύρθησαν, καὶ οἱ δανεισταὶ μου κατέσχον ὅλην μου τὴν περιουσίαν καὶ τὰ δέρματά μου, ὥστε κατήνησα νὰ ἐπακτῶ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ὅταν δὲ συννητήθημεν κατηνυθινομένην εἰς τὸν Τάφον τοῦ Προφήτου, διὰ νὰ τεθῶ ὑπὸ τὴν πανσθενῆ του προστασίαν.

Ὅταν ὁ Χαλὴλ ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του οἱ τρεῖς προσκυνηταὶ κατεβίβασαν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔμειναν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν παραδεδομένοι εἰς σιωπὴν σκέψεις. Τέλος ἀνανήψαντες καὶ οἱ τρεῖς, ἐκραύγασαν,

— Φεῦ! φεῦ! ὑπάρχουσιν ἄρα ἄνθρωποι δυστυχέτεροι ἡμῶν;

— Τίς λέγει ὅτι εἶνε δυστυχής; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ τετάρτου ὁδοιπόρου, ὅστις καθ' ὃν χρόνον ἐκεῖνοι ἦσαν βεβουλισμένοι εἰς τὰς σκέψεις των εἶχε πλησιάσει. — Τίς λέγει ὅτι εἶνε δυστυχής; Παρατηρήσατε ἐμέ.

Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ὁ Ἀλῆς, ὁ Βαλῆς καὶ ὁ Χαλὴλ ἐφρικίασαν ἐκ θάμβους, ἠγέρθησαν καὶ παρετήρησαν τὸν νεωστὶ ἐλθόντα, ὅστις ἦτο συνάμα μονόφθαλμος, μονόχειρ καὶ χωλός.

— Ἄ! λέγετε ὅτι εἶσθε δυστυχεῖς, φίλοι μου, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ συγκρίνατε τὴν κατάστασίν σας πρὸς τὴν ἰδικήν μου, παρακαλῶ καὶ συνομολογήσατε ὅτι εἶνε κατὰ τί ἀκόμη χειρότερον παρὰ τὸ νὰ ἦνέ τις μόνον μονόφθαλμος, ἢ μόνον μονόχειρ ἢ μόνον χωλός. Καὶ ὅμως θ' ἀπορήσητε ἂν σὰς εἴπω ὅτι καὶ τοι ἔχω ἕνα ὀφθαλμόν, μίαν χεῖρα, ἕνα πόδα, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ταῦτα εἰπὼν, ἐστράφη φαιδρῶς, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας του, τρεῖς ἢ τετράκις ὡς στρόφαλος.

— Καὶ πῶς εἶσαι τόσον εὐτυχής, τὸν ἠρώτησαν ὁμοθυμαδὸν ὁ Ἀλῆς, Βαλῆς καὶ Χαλὴλ.

— Πῶς; θὰ σὰς τὸ εἴπω! ἀπεκρίθη ὁ νέος ὁδοιπόρος. Ἐν πρώτοις ὁμολογῶ χάριτας εἰς τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἀξιότιμους ἀνθρώπους, οἵτινες μὲ κατήνητησαν εἰς ἡν θέσιν μὲ βλέπετε· οἱ τρεῖς οὗτοι ἀξιότιμοι ἄνθρωποι ἦσαν ὁ μὲν κουρεὺς, ὁ δὲ ῥάπτης, καὶ ὁ τρίτος σανδαλοποιός. Ὁ κουρεὺς μὲ κατέστησε μονόφθαλμον, ὁ ῥάπτης μο-

νόχειρον καὶ ὁ σανδαλοποιὸς χωλόν. Ἄν ποτε τοὺς ἀνέυρω, θὰ τοῖς ἐκφράσω ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

— Τότε λοιπὸν εἶμαι ἐγὼ ὅστις σοὶ ἔφερα τὴν εὐτυχίαν διὰ τῆς ἐξορύξεως τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ σου, εἶπεν ὁ Ἀλῆς ὀλλωπίζων τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, ὅστις ἔμενε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον.

— Συγχώρησόν μοι νὰ σοὶ συστηθῇ καὶ ἐκεῖνος, ὅστις σὲ ἀπεστέρησε τὸν βραχίονα, εἶπεν ὁ Βαλῆς ὑψῶν τὴν χειρίδα αὐτοῦ.

— Ἄν συνετέλεσα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σου, καταστήσας σε χωλόν, εἶπε καὶ ὁ Χαλὴλ, ἐγὼ εἶμι Χαλὴλ ὁ σανδαλοποιός, ταπεινότατος δούλος σου· καὶ ἔκαμην ὑπόκλισίν τινα διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν.

— Πῶς λοιπὸν, ἀνέκραξεν ὁ τέταρτος ὁδοιπόρος, εἶχα τὴν καλὴν τύχην νὰ σὰς ἀπαντήσω ὅλους ταῦτοχρόνως; Ἐπιτρέψατέ μοι πρῶτον νὰ σὰς ἐναγκαλισθῶ καὶ ἀκολούθως θέλω σὰς διηγηθῇ πῶς ἔμαθα νὰ ἐκτιμῶ ὅ,τι μοὶ ἐκάματε.

Καὶ ἐνηγκαλίσθη ἀλληλοδιαδόχως τοὺς τρεῖς ἐκείνους τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ὅπως τῷ ἐπέτρεπεν ἡ τριπλῇ στέρησις ἐνὸς ὀφθαλμοῦ, μιᾶς χειρὸς καὶ ἐνὸς ποδός. Μετὰ δὲ ταῦτα, λαβὼν τὸν λόβον εἶπε.

— Τώρα ἀκούσατέ μου. Ὀνομάζομαι Βεν-Ρουζάν. Ἐμελλον νὰ νυμφευθῶ, τὴν δὲ προτεράϊαν τοῦ γάμου μου καὶ εἰσῆλθον παρὰ σοὶ, Ἀλῆ, διὰ νὰ ξυρισθῶ· ἀλλὰ σὺ ἐμπήξας τὸν ξηρόν σου εἰς τὸν ὀφθαλμόν, μὲ κατέστησες μονόφθαλμον. Ὅταν παρυσιάσθην μὲ ἕνα ὀφθαλμόν ὀλιγώτερον εἰς τὴν μνηστήν μου, δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ καὶ ἐνυμφεύθῃ μετ' ἄλλου. Ἀλλὰ νυμφευθεῖσα, ἀπεδείχθη τοσοῦτον φαῦλη πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὥς ἐκεῖνος ἠναγκάσθη νὰ γείνῃ αὐτόχειρ ἐξ ἀποπληξίας. Τὸ αὐτὸ ἤθελον πράξῃ καὶ ἐγὼ, ἂν χάρις εἰς σὲ, Ἀλῆ, δὲν μὲ ἀπέβαλεν ἡ αἰσχρὰ ἐκείνη γυνή. Ὀλίγον χρόνον μετέπειτα ὁ Σουλτάνος μὲ προσεκάλεσεν εἰς τὰ ἀνάκτορα· θέλων δὲ νὰ φανῶ εὐάρεστος εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πιστῶν, ἀπεφάσισα νὰ κατασκευάσω ἐπίσημον ἔνδυμα, καὶ ἀπηνυθύνθην εἰς σὲ, Βαλῆ, διὰ νὰ μοὶ κατασκευάσῃς, πολυτελῆ τινα στολήν. Μοὶ κατασκευάσας αὐτήν, ἀλλ' ἢ εὐτυχὴς ἐκείνην βελόνην, μείνασα εἰς τὴν χειρίδα, μοῦ ἐτρύπησε τὸν βραχίονα, ὃν παθόντα ἔπειτα διὰ τοῦτο ὑπὸ γαγγραινης, ἠναγκάσθην ν' ἀποτάμω. Δὲν ὑπῆγα εἰς τὰ ἀνάκτορα· ἀλλὰ τί μὲ ἤθελεν ὁ Σουλτάνος; Συνέλαβε τὸ σχέδιον μυστικῆς τινος ἐκστρατείας, ὅπως προκαταλάβῃ ἐκ τοῦ

ἀπροόπτου τοὺς ἐχθροὺς του. Ἐξελέχθη καὶ ἐγὼ ὡς εἰς τῶν ἀξιωματικῶν του· ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀνεχώρησαν ἐπανῆλθον, διότι ὅλοι πεσόντες εἰς ἐνεδραν, συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τινες αἰχμαλώτοι· ἔτι, ὑποβάλλονται ὑπὸ σκληρῶν κυρίων εἰς τὰ κοπιωδέστερα ἔργα. Βαλῆ ἄν δὲν εὐρίσκεσο σὺ, θὰ ἤμην καὶ ἐγὼ τότε εἰς τῶν αἰχμαλώτων. Ἀλλ' εἰς σέ ἰδίως, Χαλῆλ, ὀφείλω ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην, καὶ θὰ συνομολογήσης καὶ σὺ τοῦτο, ὅταν μάθης ὅτι εἶχον προσκληθῆ εἰς ἑορτὴν ὑπὸ τινος φίλου μου, καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ χορεύσωσιν, ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ παρουσιασθῶ μὲ νέα γεμενία. Σὺ μοὶ κατεσκεύασες αὐτὰ καὶ ἦλθες ὁ ἴδιος παρ' ἐμοὶ διὰ νὰ τὰ δοκιμάσω. Εἰς τὸ ἐν εἶχες ἀφήσει ἐν καρφίον, καὶ δὲν ἐλησμονήσας βεβαίως ὅτι σὲ ἔβριψα ἀπὸ τὸ παράθυρον, κατεκληθθεις ὑπὸ μανίας· ἀλλ' ἐνῷ σοὺ κατηρώμην κατακείμενος ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἡ ἑορτὴ ἐτελεῖτο καὶ ἄνευ ἐμοῦ, ἐχόρευσαν ἄνευ ἐμοῦ καὶ ἐκ τῶν πολλῶν πηδημάτων τὸ δρόφωμα κατέρβρευσεν. Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας, καὶ χάρις εἰς σέ, ἔσωσα ἐγὼ τὴν ζωὴν. Ἐνεκα ὑμῶν, καλοὶ μου φίλοι δὲν ἐστερήθην μόνον ἓνα ὀφθαλμὸν, ἓνα βραχίονα καὶ μίαν κνήμην· ἀλλ' ὠφελήθεις ἐκ τοῦ τριπλοῦ παθήματός, μετέβλας τὸν ὀργίλον καὶ κακεντρέχῃ χαρακτήρα μου, καὶ κατέστην ἡπιος ὡς ἀρνίον. Θέλων λοιπὸν νὰ εὐχαριστήσω τὸν μέγαν Προφήτην διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ καλοκάγαθειάν του καὶ νὰ μετανοήσω δι' ὅσα κακὰ ἐπροξένησα εἰς τοὺς ἄλλους, ἀπεφάσισα νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ταξίδιον τῆς Μέκκας. Μίαν μόνον εὐχὴν ἔκαμα μεταβαίνων ἐκεῖ ὑπὸ τὰ ῥάκη ταῦτα, νὰ μὴ ἀναχωρήσω ἐκείθεν πρὶν ἀνέρω καὶ εὐχαριστήσω τοὺς τρεῖς σωτήρας τῆς τιμῆς, ἐλευθερίας καὶ ζωῆς μου. Ἐπειδὴ δὲ, ἂν καὶ φαίνομαι ὅσον καὶ ὑμεῖς πτωχὸς ὑπὸ τὰ πενιχρὰ ταῦτα ἱμάτια, εἶμαι ὅμως ἀρκούντως πλούσιος διὰ νὰ σᾶς πλουτήσω καὶ τοὺς τρεῖς, θέλετε νὰ μὲ συγχωρήσητε δι' ὅ, τι κακὸν σᾶς ἔκαμα καὶ νὰ μοιρασθῶμεν τὰ πλούτη μου;

— Κύριε, δὲν ἔχεις νὰ ζητήσης συγχώρησιν, ἀπεκρίθησαν οἱ τρεῖς προσκυνηταὶ ἐκπεπληγμένοι. Ἡμεῖς, τοῦναντίον πρέπει νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην διότι ἐφάνημεν τόσῳ ἀνεπιτήδειοι τεχνίται.

Τότε οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι στραφέντες πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς ἔκλιναν ἐνεαέκκις μέχρι τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ προσκυνήσωσι μακρόθεν τὸν τάφον τοῦ Μωάμεθ. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νέφος ἤμμου ἐφάνη διευθυνόμενον πρὸς αὐτοὺς ἐν

μεγίστῃ ταχύτητι, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκ τοῦ νέφους ἐκείνου ἐξῆλθε συμμορία ἐφίππων λησπῶν, οἵτινες βυθίζοντες τοὺς πτερνιστήρας τῶν εἰς τὰ πλευρὰ τῶν ὑποζυγίων τῶν, δὲν ἐβράδυναν νὰ φθάσωσιν ἅπληστοι· λείας εἰς τὸ μέρος ἐνθα ἔμενον οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι· ἀλλ' ἰδόντες αὐτοὺς τόσον σκληρῶς ἠκρωτηριασμένους καὶ οὐδὲν κέρδος, ἂν ὡς δούλοι εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπωλοῦντο, ἀποφέροντας, ἀντιπαρῆλθον, καταρώμενοι μόνων αὐτῶν, διότι διέψευσαν τὰς ἐλπίδας τῶν, καὶ ἐμπαίζοντες αὐτοὺς ὡς ἀναπήρους.

Ἄμα οἱ λησται ἐγένοντο ἄφαντοι· ὁ Βέν-Ρουζὰν ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ἐτερον θαῦμα, ἀνέκραξεν. Εἰς ἐστὶν ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ ἐστὶν ὁ προφήτης αὐτοῦ. Βλέπετε πόσον εἴμεθα εὐτυχεῖς! ἂν δὲν εἶχομεν τοιοῦτον ἐξωτερικόν, θὰ ἔκλεπτον καὶ ἐφόνευον καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμᾶς. Ἄς ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν τὴν πρὸς τὴν Μέκκαν ὁδὸν μας.

Καὶ ἄνευ ἐτέρου συμβεβηκότος ἔφθασαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, ἐπροσκύνησαν ταπεινῶς τὸν τάφον τοῦ προφήτου, ἐξεπλήρωσαν ὅλας τὰς ἐθιμοταξίας τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐπέστρεψαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς εἰς Βαβυλῶνα. Ἐκεῖ ὁ Βέν-Ρουζὰν ἠγόρασε μέγαν οἶκον μὲ ὠραίους κήπους καὶ συνώκισε τὸν Ἀλῆν Βαλῆν καὶ Χαλῆλ. Διῆγον δ' ἔκτοτε βίον εὐδαίμονα, συντρέχοντες καὶ παρηγοροῦντες τοὺς δυστυχεῖς.

Ο ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ.

Ἰσταται ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ πρηνοῦς πεδίου,
τεῖχος διπλοῦν, ἀνώμαλον, τὴν κορυφὴν του στέφει
ᾧ πολλὴν διάδημα, καὶ ὁμορφότα νύφη
συχνὰ τὸ περιβάλλουσι διὰ φαιῶν μανθού.

Ἐκ τῶν πλευρῶν ἀέννηον τὸ ὕδωρ ἀναβλύζει
ἀπὸ κρουνοῦ πολυπληθῶν· ὁ Αἰόλος μυκᾶται,
εἰς ἃν τ' ἄ περιεκείμενα, ὅταν δ' αὐτὸς κοιμᾶται,
Ζεφύρου πτέρυξ ἑλαφρὰ τὰ στέρνα του ῥιπίζει.

Τραχὺς ὁ δρόμος ὁδηγεῖ εἰς τοὺς ἀνάντεϊς ὄχλους·
ἐμπρὸς σου βράχοι καὶ βράδεις ὁ ποὺς σου ἀναβαίνει,
ποῦ δὲ καὶ ποῦ ἀνθῶλλον τὴν θῆν σου εὐφραίνει,
ἐν ᾧ εἰς ἄκραν δισχιδῇ ἀνέρχεσαι μὲ μόχθους.

Εἰς δὲ τὸ κατακόρυφον τοῦ ὄρους διακρίνεις
τὰ λείψανα τῆς στυγεράς τοῦ Μωχάμεθ λατρείας
περιχωνύντα τὸν βωμὸν τῆς πίστεως τῆς θείας,
καὶ ὑπ' αὐτὸν . . . τὰ νάματα τῆς διαυγοῦς Περσίδης.

Ἐκ περικρήμου σκοπιᾶς, ἐφ' ἧς ποτε αἱ στήλαι
τηλεφανεῖς ἠγείροντο φαιδρῶ· Ἀφροδίσει,